

tægt om Børnearbejde og ved Forhandling i et Fællesudvalg overvejede Mulighederne for yderligere at indskrænke Børns erhvervsmæssige Arbejde i de Virksomheder, som falder indenfor Fabriklovens Omraade. Der kunde ogsaa være Tale om at inddrage helt nye Erhverv under de kommunale Vedtægtsbestemmelser, og i den Henseende havde hun under Budgetbehandlingen særlig fremdraget Børns Erhverv som Mælkedrenge og unge Menneskers Erhverv som Piccoloer. Hun vilde anse det for heldigt, at det eventuelle Udvalg søgte Samarbejde med Frederiksberg Kommunalbestyrelse, at Bestemmelserne kunde blive væsentlig ensartede for de to Nabo-Kommuner.

Under den paafølgende Forhandling kom Spørgsmaalet: hvorvidt Børns erhvervsmæssige Arbejde i det hele taget skal betragtes som et socialt Onde eller ikke, stærkt paa Tale. Talerne af den socialdemokratiske Gruppe var af den første Anskuelse, Talerne af Borgergruppen mente, at naar Misbrug af Børns Arbejde forhindres, var det baade for Børnene selv og for deres Familier ønskeligt, at de ikke helt blev udelukkede fra Erhvervsvirksomhed.

Johanne Blom saa en Fare i, at Børn ved Erhvervsvirksomhed fik saa mange Penge mellem Hænder, var derfor bange for, at Erhvervsvirksomheden skulde forlede Børn til Udskejelser og Uærlighed.

Julie Arenholt bemærkede i Anledning af, at der under Forhandlingen fra socialdemokratisk Side var faldet Udtalelser om, at Arbejdsgiverne misbruger Børnene, at dette ikke var Grunden til, at hun havde været med til at bringe Sagen frem. For hendes Vedkommende havde Grunden været den, at der var ved at opblomstre visse Arter af Børnearbejder, som efterhaanden vil kunne blive i allerhøjeste Grad sundhedsfarlig for Børnene og for øvrigt ogsaa skade dem i allerhøjeste Grad i aandelig Henseende.

80 Aar.

Elise Westphal

Den 11. Februar i Aar fyldte Dansk Kvindesamfunds allerførste Medlem i København, *Elise Westphal*, sit firsindstyvende Aar. Ved straks at tiltræde det lille Samfund af Kvinder, som i Halvfjersernes Begyndelse stillede sig i Spidsen for den Reformbevægelse, som nu har sat sin stolteste Frugt i Junigrundloven af 1915, hvorved Kvinderne har faaet deres Anerkendelse som Mændenes ligeberettigede Medborgere, har Frk. Westphal vist sig i Besiddelse af Lydhørhed for Tidens Krav og Hjerte for sine Medsøstre, og at disse Egenskaber ikke har fornægtet sig under hendes lange Livs Forløb ses af den levende Interesse, hvormed hun giver Møde, naar der bydes noget godt i Dansk Kvindesamfunds Københavnskreds, og af hendes Medvirken ved Stiftelsen af Hvile- og Rekreatiønshjemmet for Kvinder 1884.

Elise Westphal er endnu rask og rørig til Trods for sin høje Alder, og kan skrive og læse uden Brillen. Hun bor sammen med sin Søster, der snart er 76 Aar. Elise Westphals Billede hænger i Københavnskredsens historiske Portrætgalleri; det Billede, vi her gengiver, er fra hendes 19de Aar og fotograferet efter et Maleri, hun har skænket til Hvilehjemmet i Humlebæk.

De engelske Kvindevalgretskvinder.

—o—

I Slutningen af 1915 indgav det tyske Kvindevalgretsforbund et Andragende om, at Regeringen efter Krigen vilde give Kvinderne almindelig lige og direkte Valgret til Rigsdagen.

Ligesaa lidt som tyske Kvinder har tabt deres Sag af Syne til Trods for de svære Tider, de gennemlever, lige saa lidt har engelske Kvinder opgivet deres Agitation for Valgretten.

Premierminister Asquith har fornylig modtaget følgende Skrivelse, som var undertegnet af tretten forskellige Foreninger for Kvindens politiske Valgret:

»De Meddelelser, som er komne frem i Pressen i Anledning af Udtalelser i Parlamentet om Regeringens Forslag til Ændring af Valgloven, har vakt almindelig Bekymring hos Stemmeretkvinderne for at Regeringen gennem en saadan Ændring vil føre et stort Antal nye, mandlige Vælgere til Valgurnerne. Vi som har undertegnet denne Skrivelse og som repræsenterer forskellige Sammenslutninger af Valgretsforkæmpere, nærer den Anskuelse, at ethvert Forsøg paa Ændringer i Valgloven for Mænds Vedkommende, som ikke samtidig giver Kvinder Valgret, vil for det første være vanærende for Mændene og tillige være en overordentlig stor Uret mod Kvinderne, og kunde endelig give Anledning til at fremkalde en meget kritisk Situation.

Vi henvender os derfor til Dem, som er Regeringens Chef, og anmoder om et bestemt Løfte om, at saafremt Regeringen bliver nødt til at tage det Skridt, der er Tale om, at da ogsaa Kvinderne, hvis Ret til politisk Ligestilling er forøget i Stedet for formindsket gennem Krigen og de med den følgen-